

J kapitola 1.

[1] Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. [2] To bylo na počátku u Boha. [3] Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. [4] V něm byl život a život byl světlo lidí. [5] To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. [6] Od Boha byl poslán člověk, jménem Jan. [7] Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. [8] Jan sám nebyl tím světlem, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví. [9] Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa. [10] Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. [11] Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. [12] Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. [13] Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha. [14] A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. [15] Jan o něm vydal svědectví a volal: "To je ten, o němž jsem řekl: Přichází za mnou, ale je větší, protože tu byl dříve než já." [16] Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí. [17] Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. [18] Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náruči Otcově, nám o něm řekl. [19] Toto je svědectví Janovo, když k němu Židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: "Kdo jsi?" [20] Nic nepopřel a otevřeně vyznal: "Já nejsem Mesiáš." [21] Znovu se ho zeptali: "Jak to tedy je? Jsi Eliáš?" Řekl: "Nejsem." "Jsi ten Prorok?" Odpověděl: "Ne." [22] Řekli mu tedy: "Kdo jsi? Ať můžeme přinést odpověď těm, kdo nás poslali. Za koho se sám pokládáš?" [23] Řekl: "Jsem hlas volajícího na poušti: Urovnejte cestu Páně - jak řekl prorok Izaiáš." [24] Ti vyslaní byli z řad farizeů. [25] Otázali se ho: "Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš ani Eliáš ani ten Prorok?" [26] Jan jim odpověděl: "Já křtím vodou. Uprostřed vás stojí, koho vy neznáte - [27] ten, který přichází za mnou; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u jeho obuvi." [28] To se stalo v Betanii, na druhém břehu Jordánu, kde Jan křtil. [29] Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: "Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa. [30] To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve, než já. [31] Já jsem nevěděl, kdo to je, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby ho poznal Izrael." [32] Jan vydal svědectví: "Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. [33] A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: "Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým." [34] Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží." [35] Druhého dne tam byl opět Jan s dvěma ze svých učedníků. [36] Spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: "Hle, beránek Boží." [37] Ti dva učedníci slyšeli, co řekl, a šli za Ježíšem. [38] Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázal se jich: "Co chcete?" Řekli mu: "Rabi (což přeloženo znamená: Mistře), kde bydlíš?" [39] Odpověděl jim: "Pojďte a uvidíte!" Šli tedy, viděli, kde bydlí, a zůstali ten den u něho. Bylo kolem čtyř hodin odpoledne. [40] Jeden z těchto dvou, kteří slyšeli, co Jan řekl, a Ježíše následovali, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. [41] Vyhledal nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: "Nalezl jsem Mesiáše (což je v překladu: Kristus)." [42] Přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohleděl a řekl: "Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá: Petr)." [43] Druhého dne se Ježíš rozhodl vydat na cestu do Galileje. Vyhledal Filipa a řekl mu: "Následuj mě!" [44] Filip byl z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova; [45] Filip zase vyhledal Natanaela a řekl mu: "Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně i proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta." [46] Natanael mu namítl: "Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?" Filip mu odpověděl: "Pojď a přesvědč se!" [47] Ježíš spatřil Natanaela, jak k němu přichází a řekl o něm: "Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti." [48] Řekl mu Natanael: "Odkud mě znáš?" Ježíš mu odpověděl: "Dříve, než tě Filip zavolal, viděl jsem tě pod fíkem." [49] "Mistře", řekl mu Natanael, "ty jsi Syn Boží, ty jsi král Izraele." [50] Ježíš mu odpověděl: "Ty věříš proto, že jsem ti řekl: 'Viděl jsem tě pod fíkem?' Uvidíš věci daleko větší." [51] A dodal: "Amen, amen, pravím vám, užíte nebesa otevřená a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka."

J kapitola 2.

[1] Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka; [2] na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. [3] Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: "Už nemají víno." [4] Ježíš jí řekl: "Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina." [5] Matka řekla služebníkům: "Udělejte, cokoli vám nařídí." [6] Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. [7] Ježíš řekl služebníkům: "Naplněte ty nádoby vodou!" I naplnili je až po okraj. [8] Pak jim přikázal: "Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!" Učinili tak. [9] Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno - nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli - zavolal si ženicha [10] a řekl mu: "Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli." [11] Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili. [12] Potom odešel Ježíš, jeho matka, bratři i učedníci do Kafarnaum a zůstali tam několik dní. [13] Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se vydal na cestu do Jeruzaléma. [14] V chrámu našel prodáváče dobytka, ovcí a holubů i penězoměnce, jak sedí za stoly. [15] Udělal si z provazů bič a všechny z chrámu vyhnal, i s ovcemi a dobytkem, směnárníkům rozhrál mince, stoly zpřevracel [16] a prodávacům holubů poručil: "Pryč s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržště!" [17] Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: "Horlivost pro tvůj dům mne stráví." [18] Židé mu řekli: "Jakým znamením nám prokážeš, že to smíš činit?" [19] Ježíš jim odpověděl: "Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej postavím." [20] Tu řekli Židé: "Čtyřicet šest let byl tento chrám budován, a ty jej chceš postavit ve třech dnech?" [21] On však mluvil o chrámu svého těla. [22] Když byl pak vzkříšen z mrtvých, rozpomenuli se jeho učedníci, že to říkal, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš pověděl. [23] Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnozí uvěřili v jeho jméno, protože viděli znamení, která činil. [24] Ježíš jim však nepsal, kdo je, poněvadž všechny lidi znal; [25] nepotřeboval, aby mu někdo o něm říkal svůj soud. Sám dobře věděl, co je v člověku.

J kapitola 3.

[1] Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. [2] Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: "Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním." [3] Ježíš mu odpověděl: "Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží." [4] Nikodém mu řekl: "Jak se může člověk narodit, když už je starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit." [5] Ježíš odpověděl: "Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. [6] Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. [7] Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. [8] Vítr vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha." [9] Nikodém se ho otázal: "Jak se to může stát?" [10] Ježíš mu řekl: "Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš? [11] Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe, a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. [12] Jestliže nevěříte, když jsem vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? [13] Nikdo

nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka. [14] Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, [15] aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. [16] Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. [17] Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. [18] Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. [19] Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. [20] Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. [21] Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu." [22] Potom Ježíš odešel se svými učedníky do judské země; tam s nimi pobýval a křtil. [23] Také Jan křtil v Aion, blízko Salim, protože tam byl dostatek vody; lidé přicházeli a dávali se křtít. [24] To bylo ještě před Janovým uvězněním. [25] Mezi učedníky Janovými a Židy došlo ke sporu o očišťování. [26] Přišli k Janovi a řekli mu: "Mistře, ten který byl s tebou na druhém břehu Jordánu, o němž jsi vydal dobré svědectví, nyní sám křtí a všichni chodí k němu." [27] Jan odpověděl: "Člověk si nic nemůže přisvojit, není-li mu to dáno z nebe. [28] Vy sami jste svědkové, že jsem řekl: Já nejsem Mesiáš, ale jsem vyslán jako jeho předchůdce. [29] Ženich je ten, kdo má nevěstu. Ženichův přítel, který u něho stojí a čeká na jeho rozkaz, upřímně se raduje, když uslyší ženichův hlas. A tak je má radost dovršena. [30] On musí růst, já však se menšit. [31] Kdo přichází shůry, je nade všechny. Kdo pochází ze země, náleží zemi a mluví o pozemských věcech. Kdo přichází z nebe je nade všechny, [32] svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá. [33] Kdo však jeho svědectví přijal, potvrdil tím, že Bůh je pravdivý. [34] Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh udílí svého Ducha v plnosti. [35] Otec miluje Syna a všechno moc dal do jeho rukou. [36] Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává."

J kapitola 4.

[1] Když se Pán dověděl, že farizeové uslyšeli, jak on získává a křtí více učedníků než Jan - [2] ač Ježíš sám nekřtil, nýbrž jeho učedníci - [3] opustil Judsko a odešel opět do Galileje. [4] Musel však projít Samařskem. [5] Na té cestě přišel k samařskému městu jménem Sychar, v blízkosti pole, jež dal Jákob svému synu Josefovi; [6] tam byla Jákobova studna. Ježíš, unaven cestou, usedl u té studny. Bylo kolem poledne. [7] Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: "Dej mi pít!" - [8] Jeho učedníci odešli před tím do města, aby nakoupili něco k jídlu. - [9] Samařská žena mu odpoví: "Jak ty jako Žid, můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?" Židé se totiž se Samařany nestýkají. [10] Ježíš jí odpověděl: "Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala pít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou." [11] Žena mu řekla: "Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká, kde tedy vezmeš tu živou vodu? [12] Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda." [13] Ježíš jí odpověděl: "Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň [14] Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému." [15] Ta žena mu řekla: "Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu." [16] Ježíš jí řekl: "Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!" [17] Žena mu řekla: "Nemám muže." Nato jí řekl Ježíš: "Správně jsi odpověděla, že nemáš muže. [18] Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu." [19] Žena mu řekla: "Pane, vidím, že jsi prorok. [20] Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!" [21] Ježíš jí odpoví: "Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. [22] Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. [23] Ale přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctíli. [24] Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě." [25] Žena mu řekla: "Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všechno." [26] Ježíš jí řekl: "Já jsem to - ten, který k tobě mluví." [27] Vtom přišli jeho učedníci a divili se, že rozmlouvá s ženou. Nikdo však neřekl "nač se ptáš" nebo "proč s ní mluvíš?" [28] Žena tam nechala svůj džbán a odešla do města a řekla lidem: [29] "Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno co jsem dělala. Není to snad Mesiáš?" [30] Vyšli tedy z města a šli k němu. [31] Mezi tím ho prosili jeho učedníci: "Mistře, pojez něco!" [32] On jim řekl: "Já mám k nasycení pokrm, který vy neznáte." [33] Učedníci si mezi sebou říkali: "Přinesl mu snad někdo něco k jídlu?" [34] Ježíš jim řekl: "Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo. [35] Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně? Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni. [36] Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromáždí úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozsěvač i žnec. [37] Přitom je pravdivé rčení, že jeden rozsévá a druhý žne. [38] Já jsem vás poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujete." [39] Mnoho Samařanů z onoho města v něho uvěřilo pro slovo té ženy, která svědčila: "Všecko mi řekl, co jsem dělala." [40] Když k němu ti Samařané přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. I zůstal tam dva dny. [41] A ještě mnohem víc jich uvěřilo pro jeho slovo. [42] Oné ženě pak říkali: "Ted' už věříme ne proto, cos nám o něm řekla; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa." [43] Po dvou dnech odešel Ježíš odtamtud do Galileje. [44] Sám totiž dosvědčil, že prorok nemá vážnosti ve své vlasti. [45] Když přišel do Galileje, Galilejští jej přijali, protože viděli všechno, co učinil v Jeruzalémě o svátcích, které tam také slavili. [46] Přišel tedy opět do Kány Galilejské, kde před tím proměnil vodu ve víno. V Kafarnaum byl jeden královský služebník, jehož syn byl nemocen. [47] Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vydal se k němu a prosil ho, aby přišel a uzdravil jeho syna, který už byl blízek smrti. [48] Ježíš mu odpověděl: "Neuvidíte-li zázraky a znamení, neuvěříte." [49] Královský služebník mu řekl: "Pane, pojd', než mé dítě umře!" [50] Ježíš mu odpověděl: "Vrať se domů, tvůj syn je živ!" Ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. [51] Ještě když byl na cestě, šli mu naproti jeho sluhové a oznámili mu: "Tvůj syn žije." [52] Zeptal se jich, v kterou hodinu se mu začalo dařit lépe. Odpověděli mu: "Včera hodinu po poledni mu přestala horečka." [53] Tu otec poznal, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: "Tvůj syn je živ." A uvěřil on i všichni v jeho domě. - [54] To druhé znamení učinil Ježíš opět v Galileji, kam přišel z Judska.

J kapitola 5.

[1] Potom byly židovské svátky a Ježíš se vydal do Jeruzaléma. [2] V Jeruzalémě je u Ovčí brány rybník, hebrejsky zvaný Bethesda, a u něho pět sloupořadí. [3] V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých [čekajících na pohyb vody. [4] Neboť anděl Páně čas od času sestupoval do rybníka a vířil vodu; kdo první po tom zvízení vstoupil do vody, býval uzdraven, ať trpěl kteroukoli nemocí.] [5] Byl tam i jeden člověk, nemocný již třicet osm let. [6] Když Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: "Chceš být zdrav?" [7] Nemocný mu odpověděl: "Pane, nemám nikoho, kdo by mě odnesl do rybníka, jakmile se voda rozvíří. Než se tam sám dostanu, jiný mě předejde." [8] Ježíš mu řekl: "Vstaň, vezmi lože své a chod!" [9] A hned byl ten člověk uzdraven; vzal své lože a chodil. Toho dne však byla sobota. [10] Židé řekli tomu uzdravenému: "Je sobota, a proto nesmíš nosit lože." [11] Odpověděl jim: "Ten, který mě uzdravil, mi řekl: Vezmi své lože a chod!" [12] Zeptali se ho: "Kdo byl ten člověk, který ti řekl: Vezmi je a chod?" [13] Ale uzdravený nevěděl, kdo to je, neboť Ježíš se mu ztratil v zástupu, který tam byl. [14]

Později vyhledal Ježíš toho člověka v chrámě a řekl mu: "Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!" [15] Ten člověk šel a oznámil Židům, že je to Ježíš, kdo ho uzdravil. [16] A proto Židé začali Ježíš pronásledovat, že takové věci dělal v sobotu. [17] On však jim odpověděl: "Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji." [18] To bylo příčinou, že Židé ještě více usilovali Ježíše zabít, protože nejen znesvěcoval sobotu, ale dokonce nazýval Boha svým vlastním Otcem, a tak se mu stavěl na roveň. [19] Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí Otec, stejně činí i jeho Syn. [20] Vždyť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí; a ukáže mu ještě větší skutky, takže užasnete. [21] Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu, které chce. [22] Otec nikoho nesoudí, ale všechn soud dal do rukou Synovi, [23] aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nemá v úctě Syna, nemá v úctě ani Otce, který ho poslal. [24] Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a neopodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. [25] Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít. [26] Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě. [27] A dal mu moc konat soud, poněvadž je Syn člověka. [28] Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas [29] a vyjdou; ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení. [30] Sám od sebe nemohu dělat nic; jak mi Bůh přikazuje, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, neboť nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal." [31] "Svědčím-li sám o sobě, mé svědectví není pravé. [32] Je však jiný, který o mě svědčí, a já vím, že svědectví, které o mě vydává, je pravé. [33] Poslali jste k Janovi a on vydal svědectví pravdě. [34] Já nepotřebuji svědectví od člověka - ale říkám to proto, abyste vy byli spaseni. [35] Jan byl svíce hořící a zářící, a vy jste se chtěli na chvíli radovat v jeho světle. [36] Svědectví, které mám já, je větší než Janovo: skutky, jež mi Otec svěřil, abych je vykonal. Tyto skutky, které činím, svědčí o tom, že mě Otec poslal. [37] A sám Otec, který mě poslal, vydal o mě svědectví. Vy jste však nikdy neslyšeli jeho hlas ani jste nespátřili jeho tvář [38] a jeho slovo je ve vás nezůstává, poněvadž nevěříte tomu, koho on poslal. [39] Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. [40] Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život. [41] Nečekám slávu od lidí. [42] Ale o vás jsem se přesvědčil, že v sobě nemáte lásku k Bohu. [43] Přišel jsem ve jménu svého Otce, ale nepřijímáte mne. Kdyby přišel někdo ve svém vlastním jménu, toho přijmete. [44] Jak byste mohli uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale slávu od samého Boha nehledáte! [45] Nedomnívejte se, že já budu na vás u Otce žalovat; vašim žalobcem je Mojžíš, v něhož jste složili svou naději. [46] Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. [47] Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?"

J kapitola 6.

[1] Potom odešel Ježíš na druhý břeh Tiberiánského jezera v Galileji. [2] Šel za ním velký zástup, poněvadž viděli znamení, která činil na nemocných. [3] Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. [4] Byly blízko židovské svátky velikonoční. [5] Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi: "Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?" [6] To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit. [7] Filip mu odpověděl: "Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo." [8] Řekne mu jeden z učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra: [9] "Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro tolik lidí!" [10] Ježíš řekl: "Ať se všichni posadí!" Na tom místě bylo mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. [11] Pak vzal Ježíš chleby, vzdal díky a rozdělil sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. [12] Když se nasýtli, řekl svým učedníkům: "Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!" [13] Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů nalámanými díly, které z těch pěti ječných chlebů po jídle zbyly. [14] Když lidé viděli znamení, které Ježíš učinil, říkali: "Opravdu je to ten Prorok, který má přijít na svět!" [15] Když Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho provolali králem, odešel opět na horu, zcela sám. [16] Když nastal večer, sestoupili jeho učedníci k moři, [17] vstoupili na loď a jeli na druhý břeh do Kafarnaum. Už se setmělo a Ježíš s nimi stále ještě nebyl. [18] Moře se vzdouvalo mocným náporům větru. [19] Když veslovali asi pětadvacet nebo třicet stadií, spatřili Ježíše, jak kráčí po moři a blíží se k lodi; zmocnil se jich strach. [20] On jim však řekl: "Já to jsem, nebojte se!" [21] Chtěli jej vzít na loď, a hned se loď ocitla u břehu, k němuž jeli. [22] Zástup zůstal na protějším břehu moře. Druhého dne si uvědomili, že tam byl jen jeden člun a že Ježíš na něj nevstoupil společně se svými učedníky, ale že učedníci odjeli sami. [23] Jiné čluny z Tiberiady však přistály nedaleko místa, kde jedli chléb, nad nímž Pán vzdal díky. [24] Když tedy zástup shledal, že Ježíš ani jeho učedníci tam nejsou, vstoupili na ty čluny a jeli ho do Kafarnaum hledat. [25] Když jej na druhém břehu moře našli, řekli mu: "Mistře, kdy ses sem dostal?" [26] Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli jste se. [27] Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný; ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť." [28] Řekli mu: "Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?" [29] Ježíš jim odpověděl: "Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal." [30] Řekli mu: "Jaké znamení učiníš, abychom je viděli a uvěřili ti? Co dokážeš? [31] Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: "Dal jim jíst chléb z nebe." [32] Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. [33] Neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu." [34] Řekli mu: "Pane, dávej nám ten chléb stále!" [35] Ježíš jim řekl: "Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit. [36] Ale řekl jsem vám: Viděli jste [mě], a přece nevěříte. [37] Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, [38] neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; [39] a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. [40] Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den." [41] Židé proti němu reptali, že řekl: "Já jsem chléb, který sestoupil z nebe". [42] A říkali: "Což tohle není Ježíš, syn Josefův? Vždyť známe jeho otce i matku! Jak tedy může říkat: "Sestoupil jsem z nebe!" [43] Ježíš jim odpověděl: "Nereptejte mezi sebou! [44] Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřítáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. [45] Je psáno v prorocích: "Všichni budou vyučeni od Boha". Každý, kdo slyšel Otce a vyučil se u něho, přichází ke mně. [46] Ne že by někdo Otce viděl; jen ten, kdo je u Boha, viděl Otce. [47] Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. [48] Já jsem chléb života. [49] Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. [50] Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. [51] Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa." [52] Židé se mezi sebou přeli: "Jak nám ten člověk může dát k jídlu své tělo?" [53] Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. [54] Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. [55] Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. [56] Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. [57] Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne. [58] Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe - ne jako jedli vaši otcové, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, živ bude navěky." [59] To řekl, když učil v synagóze v Kafarnaum. [60] Když to jeho učedníci slyšeli, mnozí z nich řekli: "To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?" [61] Ježíš poznal, že učedníci na to reptají, a řekl jim: "Nad tím se urážíte? [62] Což až uvidíte Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? [63] Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život. [64] Ale někteří z vás nevěří." Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí. - [65] A řekl: "Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce." [66] Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. [67] Ježíš řekl Dvanácti: "I vy chcete odejít?" [68] Šimon Petr

mu odpověděl: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. [69] A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží." [70] Ježíš jim odpověděl: "Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přece jeden z vás je ďábel." [71] Mínil Jidáše, syna Šimona Iškariotského. Ten ho totiž měl zradit, jeden z Dvanácti.

J kapitola 7.

[1] Potom chodil Ježíš po Galileji; nechtěl chodit po Judsku, protože mu Židé ukládali o život. [2] Byly blízko židovské svátky stánků, [3] a jeho bratři mu řekli: "Jdi odtud do Judska, aby tvoji učedníci viděli skutky, které činíš. [4] Nikdo přece nezůstává se svými skutky v ústraní, chce-li být známý na veřejnosti. Činíš-li takové věci, ukaž se světu!" [5] Ani jeho bratři v něj totiž nevěřili. [6] Ježíš jim řekl: "Můj čas ještě nenastal, ale pro vás je stále vhodný čas. [7] Vás nemůže svět nenávidět, mne však nenávidí, protože ho usvědčuji z jeho zlých skutků. [8] Vy na svátky jděte, já na tyto svátky ještě nejdu, protože můj čas se dosud nenaplnil." [9] To jí řekl a zůstal v Galileji. [10] Když jeho bratři odešli na svátky, tu šel také on - ale nepozorovaně, aby se o tom nevědělo. [11] Židé ho o svátcích hledali a říkali: "Kde je?" [12] Bylo o něm mezi lidmi mnoho dohadů. Jedni říkali: "Je dobrý." Jiní říkali: "Není, vždyť svádí lid." [13] Nikdo ovšem ze strachu před Židy o něm nemluvil veřejně. [14] Když bylo uprostřed svátků, vstoupil Ježíš do chrámu a učil. [15] Židé se divili a říkali: "Jak to přijde, že se vyzná v Písmech, když ho tomu nikdo neučil?" [16] Ježíš jim odpověděl: "Mé učení není mé, ale toho, kdo mě poslal. [17] Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe. [18] Kdo mluví sám za sebe, hledá svou vlastní slávu; kdo však hledá slávu toho, který ho poslal, ten je pravdivý a není v něm nepravosti. [19] Nedal vám Mojžíš zákon? A nikdo z vás zákon neplní. Proč mne chcete zabít?" [20] Zástup odpověděl: "Jsi posedlý? Kdo tě chce zabít?" [21] Ježíš jim odpověděl: "Jediný skutek jsem učinil a všichni se nad tím pozastavujete. [22] Mojžíš vám dal obřízku - ne že by pocházela teprve od Mojžíše, je od praotců - a vy obřezáváte člověka i v sobotu. [23] Přijímá-li člověk v sobotu obřízku, aby byl dodržen Mojžíšův zákon, proč se na mne zlobíte, že jsem v sobotu uzdravil celého člověka? [24] Nesudte podle zdání, ale sudte spravedlivým soudem!" [25] Tu řekli někteří Jeruzalémští: "Není to ten, kterého chtějí zabít? [26] A hledte, mluví veřejně, a nic mu neříkají. Snad nedošli přední muži opravdu k poznání, že je to Mesiáš? [27] Ale o tomto člověku víme, odkud je. Až přijde Mesiáš, nikdo nebude vědět, odkud je." [28] Tu Ježíš, když učil v chrámě, hlasitě zvolal: "Znáte mě a víte také, odkud jsem. A přece jsem nepřišel sám od sebe, ale poslal mě ten, který je pravdivý; toho vy neznáte. [29] Já ho však znám, neboť jsem od něho a on mě poslal." [30] Tehdy se ho chtěli zmocnit; ale nikdo na něj nevtáhl ruku, neboť ještě nepřišla jeho hodina. [31] Ale mnozí ze zástupu v něj uvěřili a říkali: "Až přijde Mesiáš, bude snad činit více znamení než on?" [32] Farizeové se doslechli, že se to v zástupu o něm říká, a tak společně s velekněžími poslali chrámovou stráž, aby ho zatkl. [33] Ježíš řekl: "Ještě krátký čas budu s vámi a pak odejdu k tomu, který mě poslal. [34] Budete mě hledat, ale nenajdete. A kde jsem já, tam vy přijít nemůžete." [35] Židé si říkali mezi sebou: "Kam hodlá jít, že ho nenajdeme? Chce snad jít mezi pohany a tam učit? [36] Co znamenají slova, jež řekl: "Budete mě hledat a nenajdete, a tam, kde jsem já, vy nemůžete přijít?" [37] V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: "Jestliže kdo žizní, ať přijde ke mně a pije! [38] Kdo věří ve mne, "proud živé vody poplyne z jeho nitra", jak praví Písmo." [39] To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch [svatý] nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven. [40] Když někteří ze zástupu slyšeli ta slova, říkali: "To je skutečně ten Prorok!" [41] Druzí prolašovali: "Je to Mesiáš!" Jiní namítali: "Což přijde Mesiáš z Galileje? [42] Neříká Písmo, že Mesiáš vzejde z potomstva Davida a z Betléma, odkud byl David?" [43] A tak došlo v zástupu kvůli němu k roztržce. [44] Někteří ho chtěli zadržet; ale nikdo na něj nevtáhl ruku. [45] Chrámová stráž se vrátila k velekněžím a farizeům a ti se jich ptali: "Proč jste ho nepřivedli?" [46] Oni odpověděli: "Nikdo nikdy takto nemluvil!" [47] Farizeové jim řekli: "I vy jste se dali svést? [48] Uvěřil v něj někdo z předních mužů či farizeů? [49] Jen tahle chátra, která nezná zákon - kletba na ně!" [50] Jeden z nich, Nikodém, který za Ježíšem již předtím přišel, jim řekl: [51] "Odsoudí náš zákon někoho, aniž ho napřed vyslechne a zjistí, čeho se dopustil?" [52] Řekli mu: "Nejsi ty také z Galileje? Hledej v Písmu a uvidíš, že z Galileje prorok nikdy nepovstane!" [53] Všichni se vrátili do svých domovů

J kapitola 8.

[1] Ježíš však odešel na Olivovou horu. [2] Na úsvitě přišel opět do chrámu a všecken lid se k němu shromažďoval. On se posadil a učil je. [3] Tu k němu zákoníci a farizeové přivedou ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed [4] a řeknou mu: "Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. [5] V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?" [6] Tou otázkou ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. [7] Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: "Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem!" [8] A opět se sklonil a psal po zemi. [9] Když to uslyšeli, [zahanbeni ve svém svědomí] vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až tam zůstal sám s tou ženou, která stála před ním. [10] Ježíš se zvedl a řekl jí: "Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?" [11] Ona řekla: "Nikdo, Pane." Ježíš jí řekl: "Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!" [12] Ježíš k nim opět promluvil a řekl: "Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života." [13] Farizeové mu řekli: "Ty vydáváš svědectví sám o sobě, proto tvé svědectví není pravé." [14] Ježíš jim odpověděl: "I když vydávám svědectví sám o sobě, moje svědectví je pravé, neboť vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Vy nevíte, odkud přicházím a kam jdu. [15] Vy soudíte podle zdání. Já nesoudím nikoho. [16] Jestliže já přece soudím, je můj soud pravdivý, neboť nesoudím sám, ale se mnou i ten, který mě poslal. [17] I ve vašem zákoně je přece psáno, že svědectví dvou osob je pravé. [18] Jsem to já, kdo svědčí sám o sobě; a svědčí o mně také Otec, který mě poslal." [19] Zeptali se ho: "Kde je tvůj otec?" Ježíš odpověděl: "Neznáte ani mě ani mého Otce. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce." [20] Ta slova řekl v síni pokladnic, když učil v chrámě. Ale nezatkl ho, protože dosud nepřišla jeho hodina. [21] Opět jim řekl: "Já odcházím; budete mě hledat, ale umřete ve svém hříchu. Kam já jdu, tam vy přijít nemůžete." [22] Židé řekli: "Chce si snad vzít život, že říká: Kam já jdu, tam vy nemůžete přijít?" [23] I řekl jim: "Vy jste zdola, ale já jsem shůry. Vy jste z tohoto světa. [24] Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších." [25] Řekli jemu: "Kdo jsi ty?" Ježíš jim odpověděl: "Co vám od začátku říkám. [26] Mám o vás mnoho co říci, a to slova soudu; ten, který mě poslal, je pravdivý, a já oznamuji světu to, co jsem slyšel od něho." [27] Nepoznali, že k nim mluví o Otci. [28] Ježíš jim řekl: "Teprve, až vyvýšíte Syna člověka, poznáte, že já jsem to a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil Otec. [29] Ten, který mě poslal, je se mnou; nenechal mě samotného, neboť stále dělám, co se líbí jemu." [30] Když takto mluvil, mnozí v něho uvěřili. [31] Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: "Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. [32] Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými." [33] Odpověděli mu: "Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?" [34] Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. [35] Otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. [36] Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni. [37] Víím, že jste potomci Abrahamovi; ale chcete mě zabít, neboť pro mé slovo není u vás místa. [38] Já mluvím o tom, co jsem viděl u Otce; a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce." [39] Odpověděli mu: "Náš otec je Abraham." Ježíš jim řekl: "Kdybyste byli děti

Abrahamovy, jednali byste jako on. [40] Já jsem mluvil pravdu, kterou jsem slyšel od Boha, a vy mě chcete zabít. Tak Abraham nejednal. [41] Vy konáte skutky svého otce." Řekli mu: "Nenarodili jsme se ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha." [42] Ježíš jim řekl: "Kdyby Bůh byl váš Otec, milovali byste mě, neboť jsem od Boha vyšel a od něho přicházím. Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mě poslal. [43] Proč mou řeč nechápete? Proto, že nemůžete snést mé slovo. [44] Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži. [45] Já mluvím pravdu, a proto mi nevěříte. [46] Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? Mluvím-li pravdu, proč mi nevěříte? [47] Kdo je z Boha, slyší Boží řeč. Vy proto neslyšíte, že z Boha nejste." [48] Židé mu odpověděli: "Neřekli jsme správně, že jsi Samařan a jsi posedlý zlým duchem?" [49] Ježíš odpověděl: "Nejsem posedlý, ale vzdávám čest svému Otci, vy však mi čest upíráte. [50] Já sám nehledám svou slávu. Jest, kdo ji pro mne hledá, a ten soudí. [51] Amen, amen, pravím vám, kdo zachovává mé slovo, nezemře navěky." [52] Židé mu řekli: "Teď jsme poznali, že jsi posedlý! Umřel Abraham, stejně i proroci, a ty pravíš: Kdo zachovává mé slovo, neokusí smrti navěky." [53] Jsi snad větší, než náš otec Abraham, který umřel? Také proroci umřeli. Co ze sebe děláš?" [54] Ježíš odpověděl: "Kdybych oslavoval sám sebe, má sláva by nic nebyla. Mne oslavuje můj Otec, o němž vy říkáte, že je to váš Bůh. [55] Vy jste ho nepoznali, ale já ho znám. Kdybych řekl, že ho neznám, budu lhář jako vy. Ale znám ho a jeho slovo zachovávám. [56] Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se." [57] Židé mu řekli: "Ještě ti není padesát a viděl jsi Abrahama?" [58] Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem." [59] Tu se chopili kamenů a chtěli je po něm házet. Ježíš se však ukryl v zástupu a vyšel z chrámu.

J kapitola 9.

[1] Cestou uviděl člověka, který byl od narození slepý. [2] Jeho učedníci se ho zeptali: "Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?" [3] Ježíš odpověděl: "Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. [4] Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. [5] Pokud jsem na světě, jsem světlo světa." [6] Když to řekl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel slepému tím blátem oči [7] a řekl mu: "Jdi, umyj se v rybníce Siloe." (To jméno znamená "Poslaný".) On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl. [8] Sousedé a ti, kteří jej dříve viděli zebrot, se ptali: "Není to ten, kdo tu sedával a žebral?" [9] Jedni říkali: "Je to on." Jiní pak: "Není, ale je mu podobný." On sám řekl: "Jsem to já." [10] I řekli mu: "Jak to, že se ti otevřely oči?" [11] Odpověděl: "Člověk jménem Ježíš udělal bláto, potřel mi oči a řekl mi: Jdi k Siloe a umyj se! Šel jsem tedy, umyl jsem se a vidím." [12] Řekli mu: "Kde je ten člověk?" Odpověděl: "To nevím." [13] Přivedou toho, který byl dříve slepý, k farizeům; [14] toho dne, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla totiž sobota. [15] Proto se ho farizeové znovu dotazovali, jak nabyl zraku. A on jim řekl: "Položil mi bláto na oči, umyl jsem se a vidím." [16] Někteří z farizeů říkali: "Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu." Jiní naopak říkali: "Jak by mohl hříšný člověk činit taková znamení?" A došlo mezi nimi k roztržce. [17] Řekli tedy znovu tomu slepému: "Za koho ty jej pokládáš, když ti otevřel oči?" On odpověděl: "Je to prorok." [18] Židé nevěřili, že byl slepý a že prohlédl, dokud si nezavolali jeho rodiče [19] a nezeptali se jich: "Je to váš syn, o němž říkáte, že se narodil slepý? Jak to že nyní vidí?" [20] Rodiče odpověděl: "Víme, že je to náš syn a že se narodil slepý. [21] Jak to, že nyní vidí, to nevíme, a kdo mu otevřel oči, také ne. Jeho se zeptejte, je dospělý, ať mluví sám za sebe!" [22] To řekli jeho rodiče, protože se báli Židů, neboť Židé se usnesli, aby ten, kdo kdo Ježíš vyzná jako Mesiáše, byl vyloučen ze synagogy. [23] Proto řekli jeho rodiče: Je dospělý, zeptejte se ho! [24] Zavolali tedy ještě jednou toho člověka, který byl dříve slepý, a řekli mu: "Vyznej před Bohem pravdu! My víme, že ten člověk je hříšník." [25] Odpověděl: "Je-li hříšník, nevím; jedno však vím, že jsem byl slepý a nyní vidím." [26] Řekli mu: "Co s tebou učinil? Jak ti otevřel oči?" [27] Odpověděl jim: "Již jsem vám to řekl, ale vy jste to nevzali na vědomí. Proč to chcete slyšet znovu? Chcete se snad i vy stát jeho učedníky?" [28] Osopili se na něho: "Ty jsi jeho učedník, ale my jsme učedníci Mojžíšovi. [29] My víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, o tomhle však nevíme, odkud je." [30] Ten člověk jim odpověděl: "To je právě divné: Vy nevíte odkud je - a otevřel mi oči! [31] Víme, že hříšníky Bůh neslyší; slyší však toho, kdo ctí a činí jeho vůli. [32] Co je svět světem, nebylo slyšáno, že by někdo otevřel oči slepého od narození. [33] Kdyby tento člověk nebyl od Boha, nemohl by nic takového učinit." [34] Odpověděli mu: "Celý ses narodil v hříchu, a nás chceš poučovat?" A vyhnali ho. [35] Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: "Věříš v Syna člověka?" [36] Odpověděl: "A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?" [37] Ježíš mu řekl: "Vidíš ho; je to ten, kdo s tebou mluví." [38] On na to řekl: "Věřím, Pane," a padl před ním na kolena. [39] Ježíš řekl: "Přišel jsem na tento svět k soudu: aby ti, kdo nevidí, viděli, a ti, kdo vidí, byli slepí." [40] Farizeové, kteří tam byli, to slyšeli a řekli mu: "Jsme snad i my slepí?" [41] Ježíš jim odpověděl: "Kdybyste byli slepí, hřích byste neměli. Vy však říkáte: Vidíme. A tak zůstáváte v hříchu."

J kapitola 10.

[1] "Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale přelézá ohradu, je zloděj a lupič. [2] Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. [3] Vrátný mu otvírá a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. [4] Když je má všechny venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas. [5] Za cizím však nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají." [6] Toto přirovnání jim Ježíš řekl; oni však nepochopili, co tím chtěl říci. [7] Řekl jim tedy Ježíš znovu: "Amen, amen, pravím vám, já jsem dveře pro ovce. [8] Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči. Ale ovce je neposlouchaly. [9] Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. [10] Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti. [11] Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. [12] Ten, kdo není pastýř, kdo pracuje jen za mzdu a ovce nejsou jeho vlastní, opouští je a utíká, když vidí, že se blíží vlk. A vlk ovce trhá a rozhání. [13] Tomu, kdo je najat za mzdu, na nich nezáleží. [14] Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne, [15] tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce. [16] Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo a jeden pastýř. [17] Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal. [18] Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout. Takový příkaz jsem přijal od svého Otce." [19] Pro tato slova došlo mezi Židy opět k roztržce. [20] Mnozí z nich říkali: "Je posedlý zlým duchem a blázní. Proč ho posloucháte?" [21] Jiní říkali: "Tak nemluví posedlý. Což může zlý duch otevřít oči slepých?" [22] Byly právě svátky posvěcení Jeruzalémského chrámu; bylo to v zimě. [23] Ježíš se procházel v chrámě, v sloupoví Šalomounově. [24] Židé ho obklopili a řekli mu: "Jak dlouho nás chceš držet v nejistotě? Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně!" [25] Ježíš jim odpověděl: "Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které činím ve jménu Otce, ty o mně vydávají svědectví. [26] Ale vy nevěříte, protože nejste z mých ovcí. [27] Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou [28] a já jim dávám věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvá. [29] Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. [30] Já a Otec jsme jedno." [31] Židé se opět chopili kamenů, aby ho ukamenovali. [32] Ježíš jim řekl: "Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mne chcete kamenovat?" [33] Židé mu odpověděli: "Nechceme tě kamenovat pro dobrý skutek, ale pro rouhání: jsi člověk a tvrdíš, že jsi Bůh." [34] Ježíš jim řekl: "Ve vašem zákoně je přece psáno: 'Řekl jsem: jste bohové.' [35] Jestliže

Bůh ty, jichž se týká toto slovo, nazval bohy - a Písmo musí platit - [36] jak můžete obviňovat mne, kterého Otec posvětil a poslal do světa, že se rouhám, protože jsem řekl: Jsem Boží Syn? [37] Nečiním-li skutky svého Otce, nevěřte mi! [38] Jestliže je však činím a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste jednou provždy pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci." [39] Opět se ho chtěli zmocnit, on jim však unikl. [40] Odešel znovu na druhý břeh Jordánu, na místo, kde dříve křtil Jan, a tam se zdržoval. [41] Mnozí k němu přicházeli a říkali: "Jan sice neučinil žádné znamení, ale vše, co o něm řekl, je pravda." [42] A mnoho lidí tam v Ježíše uvěřilo.

J kapitola 11.

[1] Byl nemocen jeden člověk, Lazar z Betanie, z vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. [2] To byla ta Marie, která pomazala Pána vzácným olejem a nohy mu otfela svými vlasy; a její bratr Lazar byl nemocen. [3] Sestry mu vzkázaly: "Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen." [4] Když to Ježíš uslyšel, řekl: "Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven." [5] Ježíš Martu, její sestru i Lazara miloval. [6] Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl. [7] Teprve potom řekl svým učedníkům: "Pojďme opět do Judska!" [8] Učedníci mu řekli: "Mistře, není to dávnno, co tě chtěli Židé ukamenovat, a zase tam chceš jít?" [9] Ježíš odpověděl: "Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. [10] Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla." [11] To pověděl a dodal: "Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit." [12] Učedníci mu řekli: "Pane, spí-li, uzdraví se." [13] Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku. [14] Tehdy jim Ježíš řekl: "Lazar umřel. [15] A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojďme k němu!" [16] Tomáš, jinak Didymos, řekl ostatním učedníkům: "Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním!" [17] Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě. [18] Betanie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, [19] a mnozí z Židů přišli k Marii a Martě, aby je potěšili v jejich zármutku nad jejich bratrem. [20] Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. [21] Marta řekla Ježíšovi: "Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. [22] Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá." [23] Ježíš jí řekl: "Tvůj bratr vstane." [24] Řekla mu Marta: "Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den." [25] Ježíš jí řekl: "Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. [26] A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?" [27] Řekla mu: "Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět." [28] S těmi slovy odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: "Je tu Mistr a volá tě." [29] Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. [30] Ježíš totiž ještě nedošel do vesnice a byl na tom místě, kde se s ním Marta setkala. [31] Když viděli Židé, kteří byli s Marií v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; domnívali se, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. [32] Jakmile Marie přišla tam, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám a řekla: "Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel." [33] Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli s ní, v Duchu se rozhorlil a vzrušen [34] řekl: "Kam jste ho položili?" Řekli mu: "Pane, pojd' se podívat!" [35] Ježíšovi vstoupily do očí slzy. [36] Židé říkali: "Hle, jak jej miloval!" [37] Někteří z nich však řekli: "Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?" [38] Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. [39] Ježíš řekl: "Zvedněte ten kámen!" sestra zemřelého Marta mu řekla: "Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den." [40] Ježíš jí odpověděl: "Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?" [41] Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: "Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel. [42] Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal." [43] Když to řekl, zvolal mocným hlasem: "Lazare, pojd' ven!" [44] Zemřelý vyšel, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář měl zahalenou šátkem. Ježíš jim řekl: "Rozvažte ho a nechte odejít!" [45] Mnozí z Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho. [46] Ale někteří z nich šli k farizeům a oznámili jim, co učinil. [47] Velekněží a farizeové svolali radu a řekli: "Co si počneme? Ten člověk činí mnohá znamení [48] Když proti němu nezakročíme, všichni v něj uvěří, a přijdou Římané a zničí nám toto svaté místo i národ." [49] Jeden z nich, Kaifáš, velekněz toho roku, jim řekl: "Vy ničemu nerozumíte; [50] nechápete, že je pro vás lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ." [51] To však neřekl sám ze sebe, ale jako velekněz toho roku vyřkl proroctví, že Ježíš má zemřít za národ, [52] a nejenom za národ, ale také proto, aby rozptýlené děti Boží shromáždil v jedno. [53] Od toho dne byli tedy smluveni, že ho zabijí. [54] Proto už Ježíš nechodil veřejně mezi Židy, ale odešel odtud do kraje blízko pouště, do města jménem Efraim, a tam zůstal s učedníky. [55] Bylo krátce před židovskými velikonočními a mnozí z té krajiny přišli před svátky do Jeruzaléma, aby se očistili. [56] Hledali Ježíše, a jak stáli v chrámě, říkali si mezi sebou: "Co myslíte? Přijde na svátky?" [57] Velekněží a farizeové vydali totiž nařízení, že každý, kdo by věděl, kde se zdržuje, má to oznámit, aby ho mohli zatknout.

J kapitola 12.

[1] Šest dní před velikonočními přišel Ježíš do Betanie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. [2] Připravili mu tam večeři; Marta při ní obsluhovala a Lazar byl jeden z těch, kteří byli s Ježíšem u stolu. [3] Tu vzala Marie libru drahého oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a otfela je svými vlasy. Dům se naplnil vůní té masti. [4] Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který jej měl zradit, řekl: [5] "Proč nebyl ten olej prodán za tři sta denárů a peníze dány chudým?" [6] To řekl ne proto, že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: měl na starosti pokladnici a bral z toho, co se do ní dávalo. [7] Ježíš řekl: "Nech ji, uchovala to ke dni mého pohřbu! [8] Chudé máte vždycky s sebou, ale mne nemáte vždycky." [9] Velký zástup Židů se dověděl, že tam Ježíš je; a přišli nejen kvůli němu, ale také aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých. [10] Proto se velekněží uradili, že zabijí i Lazara; [11] neboť mnozí Židé kvůli němu odcházeli a věřili v Ježíše. [12] Druhého dne se dovědělo mnoho poutníků, kteří přišli na svátky, že Ježíš přichází do Jeruzaléma. [13] Vzali palmové ratolesti, šli ho uvítat a volali: "Hosanna, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský." [14] Ježíš nalezl oslátko a vsedl na ně, jak je psáno: [15] "Neboj se, dcero Siónská, hle, král tvůj přichází, sedě na oslátku." [16] Jeho učedníci tomu v té chvíli nerozuměli, ale když byl Ježíš oslaven, tu se rozpomenuli, že to o něm bylo psáno a že se tak stalo. [17] Zástup, který byl s ním, když vyvolal Lazara z hrobu z vzkřísil ho z mrtvých, vydával o tom svědectví. [18] Proto ho také přišlo uvítat množství lidu, neboť slyšeli, že učinil toto znamení. [19] Farizeové si řekli: "Vidíte, že nic nezmůžete! Celý svět se dal za ním." [20] Někteří z poutníků, kteří se přišli o svátcích klanět Bohu, byli Řekové. [21] Ti přistoupili k Filipovi, který byl z Betsaidy v Galileji, a prosili ho: "Pane, rádi bychom viděli Ježíše." [22] Filip šel a řekl to Ondřejovi, Ondřej a Filip to šli říci Ježíšovi. [23] Ježíš jim odpověděl: "Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka. [24] Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. [25] Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. [26] Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce." [27] "Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel. [28] Otče, oslav své jméno!" Z nebe zazněl hlas: "Oslavil jsem a ještě oslavím." [29] Zástup, který tam stál a slyšel to, říkal, že zahřmělo. Jiní tvrdili: "Anděl k němu promluvil." [30] Ježíš na to řekl: "Tento hlas se nezval kvůli mně, ale kvůli vám. [31] Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. [32] A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě." [33] To řekl, aby naznačil, jakou smrtí má zemřít. [34] Zástup mu

odpověděl: "My jsme slyšeli ze zákona, že Mesiáš má zůstat navěky; jak ty můžeš říkat, že Syn člověka musí být vyvýšen? Kdo je ten Syn člověka?" [35] Ježíš jim řekl: "Ještě jen malou chvíli je světlo mezi vámi. Dokud máte světlo, neustávejte v cestě, aby vás nepřekvapila tma; kdo chodí ve tmě, neví, kam jde. [36] Dokud máte světlo, věřte ve světlo, abyste se stali syny světla." Tak promluvil Ježíš; potom odešel a skryl se před nimi. [37] Ač před nimi učinil taková znamení, nevěřili v něho; [38] a tak se naplnilo slovo, které řekl prorok Izaiáš: "Hospodine, kdo uvěřil našemu kázání? A komu byla zjevena moc Hospodinova?" [39] Proto nemohli věřit, neboť Izaiáš také řekl: [40] "Oslepl jim oči a zatvrdil jim srdce, takže nevidí očima a srdce nepochopí, neobrátí se a já je neuzdravím." [41] Tak řekl Izaiáš, neboť viděl jeho slávu a mluvil o něm. [42] Přesto v něho uvěřili mnozí z předních mužů, ale kvůli farizeům se k němu nepřiznávali, aby nebyli vyloučeni ze synagógy. [43] Zamilovali si lidskou slávu víc než slávu Boží. [44] Ježíš hlasitě zvolal: "Kdo věří ve mne, ne ve mne věří, ale v toho, který mě poslal. [45] Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě. [46] Kdo slyší má slova a nezachovává je, toho já nesoudím. Nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych svět spasil. [47] Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by jej soudil: Slovo, které jsem mluvil, to jej bude soudit v poslední den. [48] Neboť jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mě poslal, přikázal mi, jak mám mluvit a co říci. [49] A vím, že jeho přikázání je věčný život. Co tedy mluví, mluví tak, jak mi pověděl Otec."

J kapitola 13.

[1] Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otcí; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce. [2] Když byli u večeře a ďábel již vložil do srdce Jidáše Išariotského, syna Šimonova, aby ho zradil, [3] Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, [4] odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; [5] pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. [6] Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: "Pane, ty mi chceš mýt nohy?" [7] Ježíš odpověděl: "Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš." [8] Petr mu řekl: "Nikdy mi nebudeš mýt nohy!" Ježíš odpověděl: "Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl." [9] Řekl mu Šimon Petr: "Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!" [10] Ježíš mu řekl: "Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni." [11] Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čistí. [12] Když jim umyl nohy, oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: "Chápete, co jsem vám učinil? [13] Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. [14] Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. [15] Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. [16] Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. [17] Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte. [18] Nemluví o vás všech. Já vím, které jsem vyvolil. Ale má se naplnit slovo Písma: "Ten, který se mnou jí chléb, zvedl proti mně patu." [19] Žíkám vám to již nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili, že já jsem to. [20] Amen, amen, pravím vám, kdo přijímá toho, koho pošlu, mne přijímá. A kdo přijímá mne, přijímá toho, který mě poslal. [21] Když to Ježíš řekl, v hlubokém zármutku dosvědčil: "Amen, amen, pravím vám, jeden z vás mě zradí." [22] Učedníci se dívali jeden na druhého v nejistotě, o kom to mluví. [23] Jeden z učedníků, kterého Ježíš miloval, byl u stolu po jeho boku. [24] Na toho se Šimon obrátil a řekl: "Zeptej se, o kom to mluví!" [25] Ten učedník se naklonil těsně k Ježíšovi a zeptal se: "Pane, kdo to je?" [26] Ježíš odpověděl: "Je to ten pro koho omočím tuto skývu chleba a podám mu ji." Omočil tedy skývu, vzal ji a dal Jidášovi Išariotskému, synu Šimonovu. [27] Tehdy, po té skývě vstoupil do něho satan. Ježíš mu řekl: "Co chceš učinit, učíš hned!" [28] Nikdo u stolu nepochopil, proč mu to řekl. [29] Protože měl Jidáš u sebe pokladnici, domnívali se někteří, že ho poslal nakoupit, co potřebují na svátky, nebo dát něco chudým. [30] Jidáš přijal skývu, a hned vyšel ven. byla noc. [31] Když Jidáš vyšel ven, Ježíš řekl: "Nyní byl oslaven Syn člověka a Bůh byl oslaven v něm; [32] Bůh jej také oslaví v sobě a oslaví jej hned. [33] Dítky, ještě jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, a jako jsem řekl Židům, tak nyní říkám i vám: Kam já odcházím, tam vy přijít nemůžete. [34] Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. [35] Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým." [36] Šimon Petr mu řekl: "Pane, kam odcházíš?" Ježíš odpověděl: "Kam já jdu, tam mne nyní následovat nemůžeš; budeš mne však následovat později." [37] Šimon Petr mu řekl: "Pane, proč tě nemohu nyní následovat?" Svůj život za tebe položím." [38] Ježíš odpověděl: "Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš."

J kapitola 14.

[1] "Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. [2] V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. [3] A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. [4] A cestu, kam jdu, znáte." [5] Řekne mu Tomáš: "Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?" [6] Ježíš mu odpověděl: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otcí než skrze mne. [7] Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho již znáte, neboť jste ho viděli." [8] Filip mu řekl: "Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!" [9] Ježíš mu odpověděl: "Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce? [10] Nevěříš, že já jsem v Otcí a Otec je ve mně? Slova, která vám mluví, nemluví sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. [11] Věřte mi, že já jsem v Otcí a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky! [12] Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otcí. [13] A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. [14] Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním. [15] Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; [16] a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky - [17] Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. [18] Nezaněchám vás osiřelé, přijdu k vám. [19] Ještě malou chvíli a svět mne už neužije, vy však mě užijete, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. [20] V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otcí, vy ve mně a já ve vás. [21] Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám mu to poznat." [22] Řekl mu Juda, ne ten Išariotský: "Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, ale ne světu?" [23] Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. [24] Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova. A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. [25] Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. [26] Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. [27] Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí! [28] Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím - a přijdu k vám. Jestliže mě milujete, měli byste se radovat, že jdu k Otcí; neboť Otec je větší než já. [29] Řekl jsem vám to nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili. [30] Již s vámi nebudu mnoho mluvit, neboť přichází vládce tohoto světa. Proti mně nic nezmuže. [31] Ale svět má poznat, že miluji Otce a jednám, jak mi přikázal. - Vstaňte, pojďme odtud!"

J kapitola 15.

[1] "Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. [2] Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. [3] Vy jste již čisti pro slovo, které jsem k vám mluvil. [4] Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmenu, tak ani vy, nezůstanete-li při mně. [5] Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojně ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. [6] Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí. [7] Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám. [8] Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojně ovoce a budete mými učedníky. [9] Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. [10] Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. [11] To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná." [12] "To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. [13] Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. [14] Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji. [15] Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. [16] Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. [17] To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali. [18] Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. [19] Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. [20] Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat - jestliže mé slovo zachovali, i vaše zachovají. [21] Ale to vše vám učiní pro mé jméno, poněvadž neznají toho, který mě poslal. [22] Kdybych byl nepřítel a nemluvil k nim, byli by bez hřichu. Nyní však nemají výmluvu pro svůj hřích. [23] Kdo nenávidí mne, nenávidí i mého Otce. [24] Kdybych byl mezi nimi nečinil skutky, jaké nikdo jiný nedokázal, byli by bez hřichu. Ale oni je viděli, a přece mají v nenávisti i mne i mého Otce. [25] To proto, aby se naplnilo slovo napsané v jejich zákoně: "Nenáviděli mě bez příčiny". [26] Až přijde Přímiluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. [27] Také vy vydávejte svědectví, neboť jste se mnou od začátku.

J kapitola 16.

[1] To jsem vám pověděl, abyste se nedali svést. [2] Budou vás vylučovat za synagóg; ano, přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha. [3] To s vámi budou činit, protože nepoznali Otce ani mne. [4] Ale to jsem vám pověděl, abyste si vzpomněli na má slova, až přijde ta hodina." [5] Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě nezeptá: Kam jdeš? [6] Ale že jsem s vámi tak mluvil, zármutek naplnil vaše srdce. [7] Žíkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímiluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. [8] On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: [9] Hřích v tom, že ve mne nevěří; [10] spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte; [11] soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen. [12] Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to neunesli. [13] Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. [14] On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. [15] Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. [16] Zanedlouho mě již nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte." [17] Někteří z jeho učedníků si mezi sebou řekli: "Co znamenají slova "zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte" a "odcházím k Otci"?" [18] Žíkali: "Co znamená ono: zanedlouho? Nevíme, o čem mluví." [19] Ježíš poznal, že se ho chtějí otázat, a řekl jim: "Dohadujete se mezi sebou o tom, že jsem řekl: Zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte? [20] Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; vy se budete rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. [21] Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. [22] I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. [23] V onen den se mě nebudete již na nic ptát. Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. [24] Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Prostě a dostanete, aby vaše radost byla plná. [25] To vše jsem vám říkal v obrazech. Přichází hodina, kdy k vám už nebudu mluvit o Otci v obrazech, ale budu jej zvěstovat přímo. [26] V onen den budete prosit v mém jménu a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás; [27] vždyť Otec sám vás miluje, protože vy milujete mne a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha. [28] Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět. Teď svět opouštím a navracím se k Otci." [29] Jeho učedníci mu řekli: "Nyní mluvíš přímo a bez obrazů. [30] Nyní víme, že víš všecko a že nepotřebuješ, aby ti někdo kladl otázky. Proto věříme, že jsi vyšel od Boha." [31] Ježíš jim odpověděl: "Teď věříte? [32] Hle, přichází hodina, a již je zde, kdy se rozprchnete každý do svého domova a mne necháte samotného. Ale nejsem sám, neboť Otec je se mnou. [33] To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.

J kapitola 17.

[1] Po těch slovech Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: "Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe, [2] stejně, jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu světil, dal jim: život věčný. [3] A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíš Krista. [4] Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi světil. [5] A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve, než byl svět. [6] Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. [7] Nyní poznali, že všecko, co jsi mi dal, je od tebe; [8] neboť slova, která jsi mi světil, dal jsem jim a oni je přijali. V pravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal. [9] Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji; [10] a všecko mé je tvé, a co je tvé, je moje. V nich jsem oslaven. [11] Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; nechť jsou jedno jako my. [12] Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi i dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se naplnilo Písmo. [13] Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti. [14] Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávist, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. [15] Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. [16] Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. [17] Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. [18] Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. [19] Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni. [20] Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěřili; [21] aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal. [22] Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno - [23] já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost

jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne. [24] Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa. [25] Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a také oni poznali, že jsi mě poslal. [26] Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich."

J kapitola 18.

[1] Po těch slovech odešel Ježíš s učedníky za potok Cedron, kde byla zahrada; a do ní vstoupil on i jeho učedníci. [2] Také Jidáš, který ho zradil, znal to místo, neboť Ježíš tam se svými učedníky často býval. [3] Jidáš vzal s sebou oddíl vojáků, k tomu stráž od velekněží a farizeů, a přišli tam s pochodněmi, lucernami a zbraněmi. [4] Ježíš, který věděl všechno, co ho má potkat, vyšel a řekl jim: "Koho hledáte?" [5] Odpověděli mu: "Ježíše Nazaretského." Řekl jim: "To jsem já." Stál s nimi i Jidáš, který ho zradil. [6] Jakmile jim řekl "to jsem já", couvli a padli na zem. [7] Opět se jich otázal: "Koho hledáte?" A oni řekli: "Ježíše Nazaretského." [8] Ježíš odpověděl: "Řekl jsem vám, že jsem to já. Hledáte-li mne, nechte ostatní odejít." [9] Tak se mělo naplnit slovo: "Z těch, které jsi mi dal, neztratil jsem ani jednoho." [10] Šimon Petr vytasil meč, který měl u sebe, zasáhl jednoho veleknězova sluhu a utal mu ucho. Ten sluha se jmenoval Malchos. [11] Ježíš řekl Petrovi: "Schovej ten meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi dal Otec?" [12] Vojáci s důstojníkem a židovská stráž se zmocnili Ježíše a spoutali ho. [13] Přivedli ho nejprve k Annášovi; byl totiž tchánem Kaifáše, který byl toho roku veleknězem. [14] Byl to ten Kaifáš, který poradil židům, že je lépe, aby jeden člověk zemřel za lid. [15] Za Ježíšem šel Šimon Petr a jiný učedník. Ten učedník byl znám veleknězi a vešel do nádvoří veleknězova domu. [16] Petr zůstal venku před vraty. Ten druhý učedník, který byl znám veleknězi, vyšel, promluvil s vrátnou a zavedl Petra dovnitř. [17] Tu řekla služka vrátná Petrovi: "Nepatříš i ty k učedníkům toho člověka?" On řekl: "Nepatřím." [18] Poněvadž bylo chladno, udělali si sluhové a strážci oheň a stáli kolem něho, aby se ohřáli. I Petr stál s nimi a ohříval se. [19] Velekněz se dotazoval Ježíše na jeho učedníky a na jeho učení. [20] Ježíš mu řekl: "Já jsem mluvil k světu veřejně. Vždycky jsem učil v synagóze a v chrámě, kde se shromažďují všichni židé, a nic jsem neřikal tajně. [21] Proč se mě ptáš? Zeptej se těch, kteří slyšeli, co jsem říkal. Ti přece vědí, co jsem řekl." [22] Po těch slovech jeden ze strážců, který stál poblíž, udeřil Ježíše do obličeje a řekl: "Tak se odpovídá veleknězi?" [23] Ježíš mu odpověděl: "Řekl-li jsem něco špatného, prokaž, že je to špatné. Jestliže to bylo správné, proč mě biješ?" [24] Annáš jej tedy poslal spoutaného veleknězi Kaifášovi. [25] Šimon Petr stál ještě u ohně a zahříval se. Řekli mu: "Nejsi i ty z jeho učedníků?" On to zapřel: "Nejsem." [26] Jeden z veleknězových sluhů, příbuzný toho, jemuž Petr utal ucho, řekl: "Cožpak jsem tě s ním neviděl v zahradě?" [27] Petr opět zapřel a vtom zakokrhal kohout. [28] Od Kaifáše vedli Ježíše do místodržitelského paláce. Bylo časně zrána. Židé sami do paláce nevešli, aby se neposkvrnili a mohli jít velikonočního beránka. [29] Pilát k nim vyšel a řekl: "Jakou obžalobu vznášíte proti tomu člověku?" [30] Odpověděli: "Kdyby nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali." [31] Pilát jim řekl: "Vezměte si ho vy a sudte podle svého zákona!" Židé mu odpověděli: "Není nám dovoleno nikoho popravít." [32] To aby se naplnilo slovo Ježíšovo, kterým naznačil, jakou smrtí má zemřít. [33] Pilát vešel opět do svého paláce, zavolal Ježíše a řekl mu: "Ty jsi král židovský?" [34] Ježíš odpověděl: "Žikáš to sám od sebe, nebo ti to o mně řekli jiní?" [35] Pilát odpověděl: "Jsem snad žid? Tvůj národ a velekněží mi tě vydali. Čím ses provinil?" [36] Ježíš řekl: "Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud." [37] Pilát mu řekl: "Jsi tedy přece král?" Ježíš odpověděl: "Ty sám říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas." [38] Pilát mu řekl: "Co je pravda?" Po těch slovech vyšel opět k Židům a řekl jim: "Já na něm žádnou vinu nenalézám. [39] Je zvykem, že vám o velikonočních propouštím na svobodu jednoho vězně. Chcete-li, propustím vám tohoto židovského krále." [40] Na to se dali do křiku: "Toho ne, ale Barabáš!" Ten Barabáš byl vzbouřenec.

J kapitola 19.

[1] Tehdy dal Pilát Ježíše zbičovat. [2] Vojáci upletli z trní korunu, vložili mu ji na hlavu a přes ramena mu přehodili purpurový plášť. [3] Pak před něho předstupovali a říkali: "Buď pozdraven, králi židovský!" Přitom ho bili do obličeje. [4] Pilát znovu vyšel a řekl Židům: "Hleďte, vedu vám ho ven, abyste věděli, že na něm nenalézám žádnou vinu." [5] Ježíš vyšel ven s trnovou korunou na hlavě a v purpurovém plášti. Pilát jim řekl: "Hle, člověku!" [6] Když ho velekněží a jejich služebníci uviděli, dali se do křiku: "Ukřižovat, ukřižovat!" Pilát jim řekl: "Vy sami si ho křižujete! Já na něm vinu nenalézám." [7] Židé mu odpověděli: "My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za Syna Božího." [8] Když to Pilát uslyšel, ještě více se ulekl. [9] Vešel znovu do paláce a řekl Ježíšovi: "Odkud jsi?" Ale Ježíš mu nedal žádnou odpověď. [10] Pilát řekl: "Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám moc tě propustit, a mám moc tě ukřižovat?" [11] Ježíš odpověděl: "Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší vinu." [12] Od té chvíle ho Pilát usiloval propustit. Ale Židé křičeli: "Jestliže ho propustíš, jsi nepřítel císařův. Každý, kdo se vydává za krále, je proti císaři." [13] Když to Pilát uslyšel, dal vyvést Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném "Na dláždění", hebrejsky Gabbatha. [14] Byl den přípravy před svátky velikonočními, kolem poledne. Pilát Židům řekl: "Hle, váš král!" [15] Oni se dali do křiku: "Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho!" Pilát jim řekl: "Vašeho krále mám dát ukřižovat?" Velekněží odpověděli: "Nemáme krále, jen císaře." [16] Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován, a oni se Ježíše chopili. [17] Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. [18] Tam ho ukřižovali a s ním jiné dva, z každé strany jednoho a Ježíše uprostřed. [19] Pilát dal napsat nápis a připevnit jej na kříž. Stálo tam: Ježíš Nazaretský, král židovský. [20] Ten nápis četlo mnoho Židů, neboť místo, kde byl ukřižován, bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky. [21] Židovští velekněží řekli Pilátovi: "Neměls psát 'židovský král', nýbrž 'vydával se za židovského krále'." [22] Pilát odpověděl: "Co jsem napsal, napsal jsem." [23] Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly, každému vojákovi díl; zbýval ještě spodní šat. Ten byl beze švů, od shora vcelku utkaný. [24] Řekli mezi sebou: "Netrhejme jej, ale losujme, čím bude!" To proto, aby se naplnilo Písmo: "Rozdělili si mé šaty a o oděv můj metali los." To tedy vojáci provedli. [25] U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. [26] Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: "Ženo, hle, tvůj syn!" [27] Potom řekl tomu učedníkovi: "Hle, tvá matka!" V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě. [28] Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce naplnilo Písmo, řekl: "Žizním." [29] Stála tam náoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům. [30] Když Ježíš okusil octa, řekl: "Dokonáno jest." A nakloniv hlavu, skonal. [31] Poněvadž byl den přípravy a těla nesměla zůstat přes sobotu na kříži - na tu sobotu totiž připadal veliký svátek - požádali Židé Piláta, aby odsouzeným byly zlámány kosti a aby byli sřati s kříže. [32] Přišli tedy vojáci a zlámali kosti prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním. [33] Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, [34] ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda. [35] A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. [36] Neboť se to stalo, aby se naplnilo Písmo: "Ani kost mu nebude zlomena." [37] A na jiném místě Písmo

praví: "Uvidí, koho probodí." [38] Potom požádal Pilát Josef z Arimatie - byl to Ježíšův učedník, ale tajný, protože se bál Židů - aby směl Ježíšovo tělo sejmut z kříže. Když Pilát k tomu dal souhlas, Josef šel a tělo sňal. [39] Přišel také Nikodém, který kdysi navštívil Ježíše v noci, a přinesl sto liber směsi myrhy a aloe. [40] Vzali Ježíšovo tělo a zabalili je s vonnými látkami do lněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem. [41] V těch místech, kde byl Ježíš ukřížován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. [42] Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl blízko.

J kapitola 20.

[1] První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. [2] Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: "Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili." [3] Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. [4] Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. [5] Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevesel. [6] Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, [7] ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. [8] Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. [9] Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. [10] Oba učedníci se pak vrátili domů. [11] Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu [12] a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde před tím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. [13] Otázali se Marie: "Proč pláčeš?" Odpověděla jim: "Ondesli mého Pána a nevím, kam ho položili." [14] Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. [15] Ježíš jí řekl: "Proč pláčeš? Koho hledáš?" V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: "Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu." [16] Ježíš jí řekl: "Marie!" Obrátila se a zvolala hebrejsky: "Rabbuni", to znamená "Mistře". [17] Ježíš jí řekl: "Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otcí svému i Otcí vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu." [18] Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: "Viděla jsem Pána a toto mi řekl." [19] Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: "Pokoj vám." [20] Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. [21] Ježíš jim znovu řekl: "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás." [22] Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého. [23] Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." [24] Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. [25] Ostatní mu řekli: "Viděli jsme Pána." Odpověděl jim: "Dokud neuvidím na jeho ruce stopy po hřebech a dokud nevlořím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím." [26] Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: "Pokoj vám." [27] Potom řekl Tomášovi: "Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!" [28] Tomáš mu odpověděl: "Můj Pána a můj Bůh." [29] Ježíš mu řekl: "Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili." [30] Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize. [31] Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.

J kapitola 21.

[1] Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. [2] Stalo se to takto: Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. [3] Šimon Petr jim řekl: "Jdu lovit ryby." Odpověděli mu: "I my půjdeme s tebou." Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. [4] Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. [5] Ježíš jim řekl: "Nemáte něco k jídlu?" Odpověděli: "Nemáme." [6] Řekl jim: "Hodte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete." Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. [7] Onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: "To je Pán!" Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť - byl totiž svlečen - a brodil se k němu vodou. [8] Ostatní učedníci přijeli na lodi - nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket - a táhli za sebou síť s rybami. [9] Když vstoupili na břeh, spatřili ohniště a na něm rybu a chléb. [10] Ježíš jim řekl: "Přineste několik ryb z toho, co jste nalovili!" [11] Šimon Petr šel a vytáhl na břeh síť plnou velkých ryb, bylo jich sto padesát tři; a ač jich bylo tolik, síť se neprotrhla. [12] Ježíš jim řekl: "Pojďte jíst!" A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: "Kdo jsi?" Věděli, že je to Pán. [13] Ježíš šel, vzal chléb a dával jim; stejně i rybu. [14] To se již potřetí zjevil učedníkům po svém vzkříšení. [15] Když pak pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: "Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?" Odpověděl mu: "Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád." Řekl mu: "Pas mé beránky." [16] Zeptal se ho podruhé: "Šimone, synu Janův, miluješ mne?" Odpověděl: "Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád." Řekl mu: "Buď pastýřem mých ovcí!" [17] Zeptal se ho potřetí: "Šimone, synu Janův, máš mne rád?" Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: "Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád." Ježíš mu řekl: "Pas mé ovce! [18] Amen, amen, pravím tobě, když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš." [19] To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech dodal: "Následuj mne!" [20] Petr se obrátil a spatřil, že za nimi jde učedník, kterého Ježíš miloval, ten, který byl při večeři po jeho boku a který se ho tehdy otázel: "Pane, kdo tě zrazuje?" [21] Když ho Petr spatřil, řekl Ježíšovi: "Pane, co bude s ním?" [22] Ježíš mu řekl: "Jestliže chceš, aby tu zůstal, dokud nepřijde, není to tvá věc. Ty mne následuj!" [23] Mezi bratřimi se to slovo rozšířilo a říkalo se, že onen učedník nezemře. Ježíš však neřekl, že nezemře, nýbrž: "Jestliže chceš, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc." [24] To je ten učedník, který vydává svědectví o těchto věcech a který je zapsal; a my víme, že jeho svědectví je pravdivé. [25] Je ještě mnoho jiného, co Ježíš učinil; kdyby se mělo všechno dopodrobna vypsát, myslí, že by celý svět neměl dost místa pro knihy o tom napsané.